

ПЕРУЕНЯ

Весела газета для дітей

Ованес ТУМАНЯН

Непереможений ПІВЕНЬ

Вірменська казка

Було це чи не було — жив на світі півень. Якось він копирсався у землі і знайшов золотий.

Злетів півень на дах і закричав:

— Ку-ку-рі-ку, я гроші знайшов!..

Почув це цар і наказав своїм візирям піти і забрати у півня гроші.

— Ку-ку-рі-ку, цар мною живий!.. — весело вигукував півень.

Цар повернув золотий візирям і звелів віддати його півню.

Півень знову злетів на дах і закричав:

— Ку-ку-рі-ку, цар мене злякався!..

Цар розсердився і каже своїм візирям:

— Підіть, зловіть цього негідника, відрубайте голову, зваріть його і подайте мені, я його з'їм і справі кінець.

Спіймали півня, зарізали, поклали у казан варити, а півень знову голосить:

— Ку-ку-рі-ку, цар мені гарячу баньку влаштував!..

Принесли звареного півня, а півень знову кричить:

— З царем за столом сиджу, ку-ку-рі-ку!..

Цар скоріше проковтнув півня, а півень у горлі кричить:

— Вузькою вулицею проходжу, ку-ку-рі-ку!..

Цар розгубився: уже проковтнув півня, а той ніяк не заспокоїться.

І звелів цар візирям вийняти шаблі і стояти наготові.

— Якщо півень ще раз закричить — рубайте його! — наказав.

Візирі вийняли шаблі і стали один з лівого боку, а другий — з правого боку від царя.

Півень, як дійшов до шлунку царя, знову закричав:

— Жив на білому світі і раптом потрапив у темряву. Ку-ку-рі-ку!..

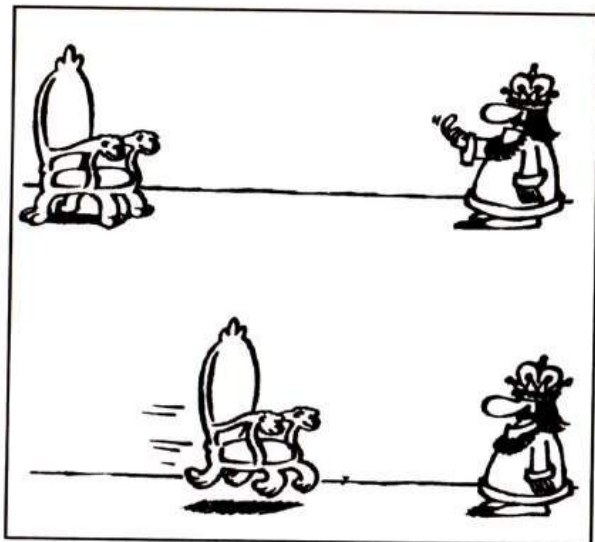
— Рубайте! — наказав цар.

Візирі кинулись і розполюли царю живіт.

Півень вискочив, злетів на дах і закричав:

— Ку-ку-рі-ку! Ку-ку-рі-ку!

Переклад Тетяни КОСТИКОВОЇ.

БІЗНЕСМЕН

Учителька початкових класів Галина Степанівна помітила у шкільному буфеті диво-дивне. Першокласник Гена Прилипко купує рогалик і десь за півхвилини прибігає знову. І знову бере рогалик. І так кілька разів підряд. Вона зупинила школяра і поцікавилась:

— Невже ти так швидко з'їдаєш рогалики? І чого ти не візьмеш відразу кілька?..

Гені ніде було правди діти:

— А я їх продаю старшокласникам.

— Як продаєш?

— А так — тут купую за 23 копійки, а віддаю за 25.

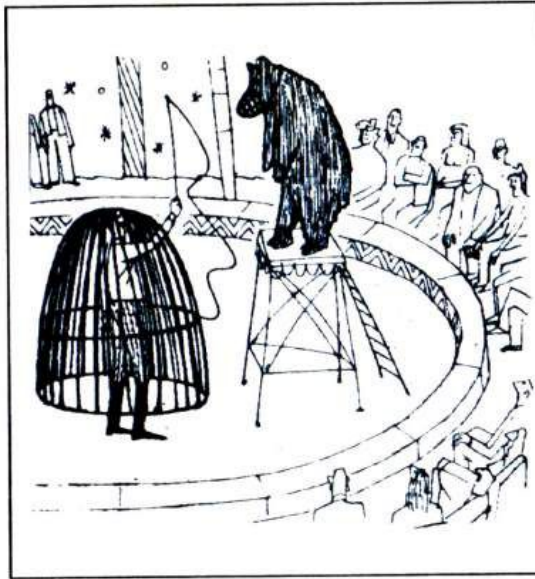
У вчительки очі полізли на лоба:

— Так ти, виходить, бізнесмен?.. А якщо старшокласники дізнаються, скільки насправді коштують ті рогалики? Вони ж тобі вуха намнуть.

— Не намнуть! — відповідає Гена Прилипко. — Вони знають справжню ціну. Та їм лінки з третього поверху спускатися до буфету.

Олексій ГАРЧЕНКО,
учень 8-Е класу СШ № 78.

м. Дніпропетровськ.

Метити
загадки
бізнесмен

Дідусь Ладим голився вранці електробритвою і весело наспівував «Посіяла огірочки...»

— А чи не набридло вам, дідусю, голитися щоранку? — спитав його онук Андрійко. — Це ж така морока. Запустили б краще бороду.

— Хочу виглядати молодшим, — усміхнувся дідусь. — Та й хіба то морока? От древнім римлянам голитися — то була таки не лише морока, а просто трагедія. Вони, вважаючи, ризикували життям, ідучи до перукаря. І криком кричали під час гоління. Бо тоді голилися не сталевими, а залізними тупими бритвами, без мила і будь-яких пом'якшуючих кремів, по сухій стерні... Та раз ми заговорили вже про гоління, скажи мені, яке відношення до боро-

ди Юлія Цезаря мали коза, кажан, змія і осел?

— А вони мали до бороди Цезаря якесь відношення?

— Безперечно. Якби не мали, я б не питав.

— Гм... — задумався Андрійко і враз очі його лукаво заіскрилися: — Кажан заплутався у бороді Юлія Цезаря, коли він їхав на ослі, який в цей час наступив на змію і з переляку порушив правила руху, звернувшись на зустрічну смугу і зіштовхнувся з козою.

— Ловко придумано! — усміхнувся дідусь. — Але Юлій Цезар не носив бороди, як і всі інші знатні римляни.

— То що — він щодня ризикував життям і кричав під час гоління?

— Ні! Справа в тому, що

Юлій Цезар та інші знатні римські вельможі, щоб видалити волосся на обличчі і не голилися щодня, користувалися спеціальною пастою, яка називалася дропациста. Готувалася дропациста з каніфолі і смоли, а також камеді (тобто глею) плюща з додатком козиної жовчі, ослиного жиру, крові кажана і порошку з сушених змії.

— Нічогенька собі суміш!

— До речі, у древніх гоління мало ще й військово-тактичне значення. Олександр Македонський наказував своїм воїнам обов'язково голитися, щоб вороги не могли під час бою схопити їх за бороду.

— А як швидко росте борода? — спитав Андрійко.

— І це наукою зафіксовано.

За рік борода виростає в середньому на 13,5 см.

— А ви коли почали голитися?

— Десь років у сімнадцять-вісімнадцять, здається. А що?

— Зараз вам шістьдесят вісім... — Андрійко звів очі догори, підраховуючи. — Отже, якби ви не голилися, у вас зараз борода була б завдовжки сім метрів! Ого-го! — він засміявся. Ну нащо ви голилися, дідусю? Таку бороду б мали! Ех!.. Я, як виросту, не голимусь і відрощу собі багатометрову бородищу.

— Щоб по землі волочилася і перехожі на неї наступали?

— Не наступатимуть! Я її навколо пояса зав'язувати буду.

— Поживемо — побачимо.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Хочу листуватися

Дуже люблю читати вашу газету і всі її рубрики. Хочу знайти друзів по листуванню — хлопців та дівчат приблизно мого віку. Мені майже чотирнадцять років, люблю читати, співати, малювати. Докладніше напишу тим, хто напише мені. *Моя адреса: 251629, Золотаренко Ніні, вул. Шкільна, с. Слобідка, Менський р-н., Чернігівська область.*

Подобається мені дуже газета «Перчєня». Читаю її, відгадую кросворди, ребуси, веселу переставлянку. Із задоволенням стежу за рубрикою «Хочу листуватися». І захотілося мені також знайти друзів по листуванню. Мені 12 років. Люблю в'язати, слухати музику, люблю тварин. Відповім усім. *Моя адреса: 317631, Віка Юрчик, с. Данилова Балка, Ульяновський р-н., Кіровоградська область.*

Звуть мене Стасик. Мені 10 років. Хочу через вашу газету і собі знайти друзів по листуванню. Люблю математику, захоплююсь малюванням. Колекціоную складані ножі, календарики, моделі літаків і кораблів. *Моя адреса: 255020, Пучковському Станіславу, вул. Кірова, 88/83, м. Бровари, Київська область.*

Люблю читати вашу газету, люблю малювати і конструювати. Сподіваюсь через «Перчєня» знайти собі гарних друзів. Мені 10 років. Відповім і хлопцям, і дівчатам. *Пишіть мені на адресу: 250017, Гамалію Василю, вул. Комінтерна, 20/50, м. Чернігів.*

Мені 11 років. Дуже люблю читати «Перчєня», а ще люблю співати та музику. Хотіла б познайомитися з хлопцем чи дівчиною мого віку. Докладніше розповім про себе у листах. *Пишіть мені на адресу: 261400, Дюміній Надії, вул. Вавилова, 9/26, кв.184, м. Полтава.*

Я дуже люблю гумор. А ще вивчаю англійську мову, слухаю сучасну музику, беру участь у всіх можливих конкурсах та пишу вірші. Мені 12 років. Хотіла б листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. *Моя адреса: 255040, Лебединець Анжелі, вул. Леніна, 22, с. Велика Димерка, Броварський р-н., Київська область.*

Героїчний вчинок

Дуже мені Катя подобалась, а вона на мене ніякої уваги не звертала. Що я тільки не робив, щоб її увагу привернути! І кнопки на її парту підкладав, і штовхав її на перерві, і по голові бив підручником. Дивилася вона на мене, як на порожнє місце.

— А ти мусиш на її очах зробити якийсь героїчний вчинок, — порадив мені друг Денис. — Ну хоча б захистити її від якогось хулігана.

— Можна подумати, що хулігани тільки і роблять, що на дівчат нападають! Навіщо їм Катя здалася? У них є речі цікавіші!

— Теж вірно, — погодився Денис. І раптом на його обличчі заграла хитра усмішка. — А що як цим хуліганом буду я?

— Ти що, здурів? Та вона ж тебе знає, — заперечив я.

— А я загримуюсь. Наклею руду перуку, я таку у сестри в тумбочці бачив. Одягну темні окуляри...

Того дня я попросив Катю затриматись після уроків.

— Хочу з тобою порадитися в одній справі, — сказав я.

Виходимо. Тільки за ріг повернули, як бачимо: назустріч суне рудий «хуліган» в темних окулярах.

Я не став чекати, поки він почне чіплятися до Каті. Тільки-но він наблизився, як я йому і врізав.

— Ти що, здурів? — здивувався він.

А я йому — ще раз, ще раз. Потім штовхнув його так, що він на землі опинився.

— Пішли, — кажу Каті, — вистачить з нього!

— Це ми побачимо зараз, з кого

вистачить, — раптом хрипким голосом каже рудий. Він підвівся і раптом пішов на мене з кулаками. У моє обличчя посипалися удари, один сильніший за другий.

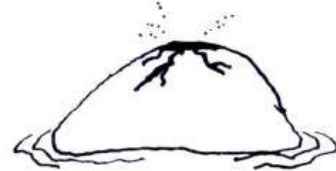
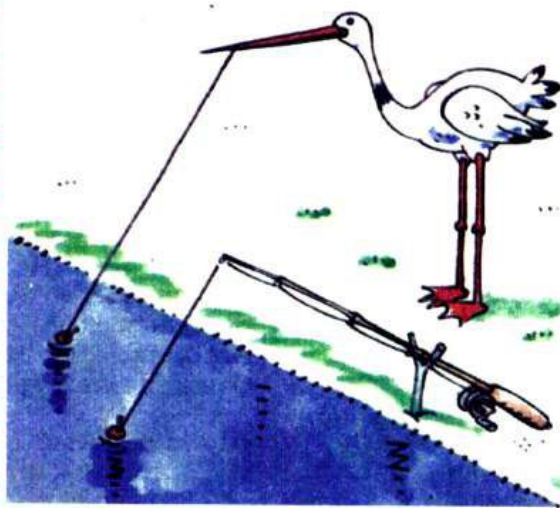
— Зараз я навчу тебе, як хуліганити, — повторював рудий і гамселив мене щосили.

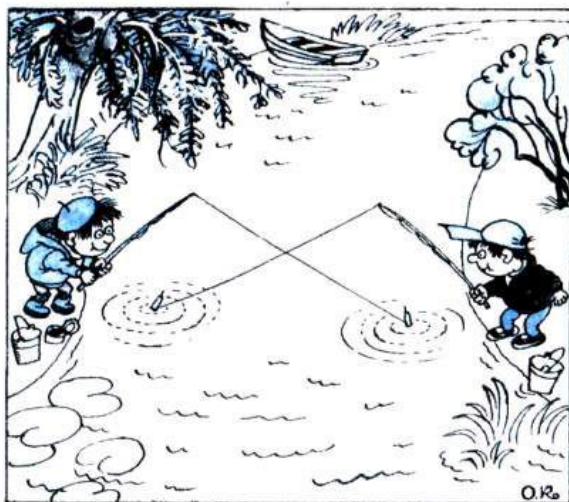
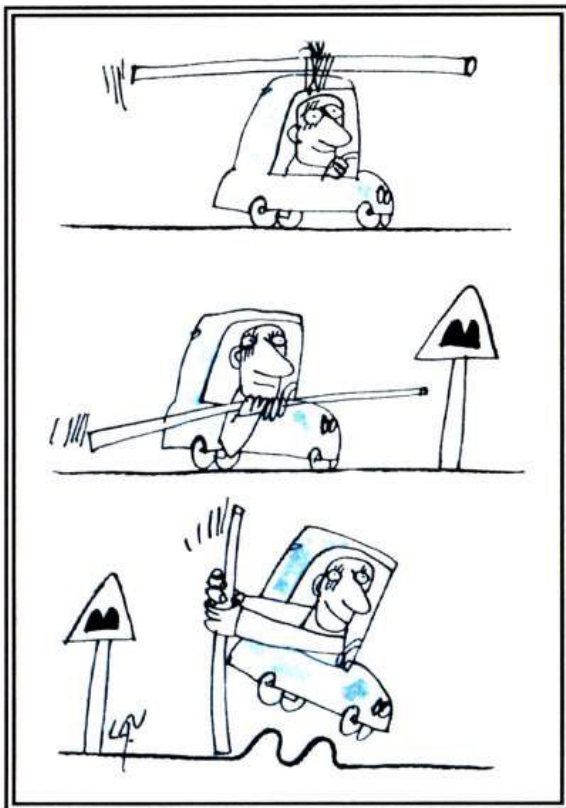
І тут Катя як підскочить до нього — і портфелем по голові! Рудий отетерів. Постояв трохи і пішов геть. А Катя допомогла мені підвестися, обтрусилася кров з обличчя витерла носовичком.

— Пішли, — каже, — моя бабуся тобі примочки зробить, щоб синців під очима не лишилось...

І тут тільки я помітив Дениса, який стояв збоку і злякано спостерігав за розвитком подій. Він теж був рудий і в чорних окулярах як той, що мене гамселив. Тільки — як я одразу не помітив! — на голову нижчий і набагато вужчий у плечах.

Ю. ТОПЧІЙ.

ЯК НАВЧАТИСЯ ПЛАВАТИ

«Корисні поради», які дає Сашко КАРТУЗИК, і якими ми не рекомендуємо користуватися

Є такі плавці завзяті,
Які плавають, мов риби.
Можуть «брасом», можуть
«кролем»,
Чи по-жаб'ячи... тихенько.

Переплисти можуть річку
І широку, і вузьку:
І Сулу, й Десну, і Тису,
І Дністер, й Дніпро могутий.

Але є й такі, що будуть
Лиш на березі сидіти,
Страшно лізти їм у річку,
Там, де й жабі «по коліно».

Бо не вміють вони плавати.

Про таких в народі кажуть:
«Плава він, немов сокира»
Як та плаває — відомо:
Бульк! Й — на дно
із топорищем.

І хоч ми усі — не риби,
Треба, друзі, вчитись плавати.
Це вам дуже знадобиться
І на річці, і на морі,
А, можливо, й в океані.

Але як його навчитись,
Коли ти заходиш в річку
Й вже... нагадуєш сокиру.
«Буль-буль-буль!» —
і дно близенько.

Можна взяти м'яч великий
І до себе прив'язати.

Можна шину із машини,
Можна пояс рятувальний.

І з тим поясом, звичайно,
Можна довго-довго плавати.
Тільки знімеш —
знов «сокира»,
Знов ідеш на дно:
«Рятуйте!»

І не слухаються руки,
І не слухаються ноги...

Якби в річці водолази
Під руками лоскотали!!!

Ви б руками замахали,
І задрігали ногами,
Й попливли б, немов «Ракета»,
Що підводні має крила.

Та повільні водолази,
За «ракетою» — за вами —
Аж ніяк, ніяк не встигнуть.
Отже, це нам не підходить.

Що підходить? Маю метод,
Ну... як завжди, —
геніальний!

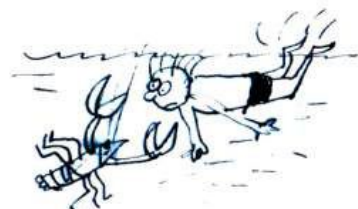
Я навчу вас... за хвилину
На воді триматись ловко!

Наберіть води у ванну,
Не гарячої, звичайно,
Ще у ванну киньте раків,
Так, приблизно,
десять-двадцять.

І ті раки-забіяки
Мусять бути всі живими!
Мусять мати гарні клешні,
Наче ножиці кравецькі.

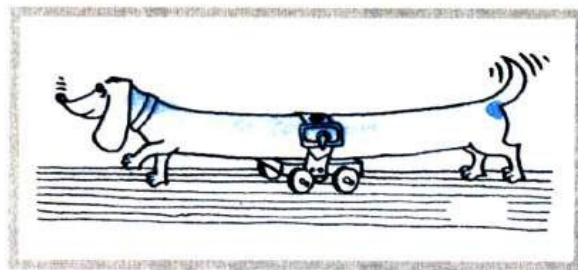
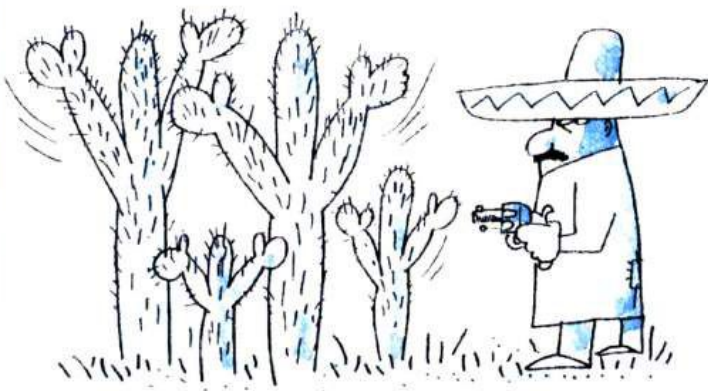
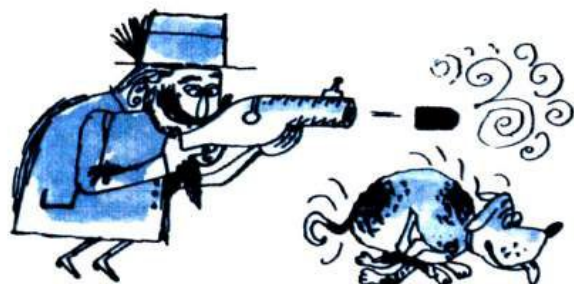
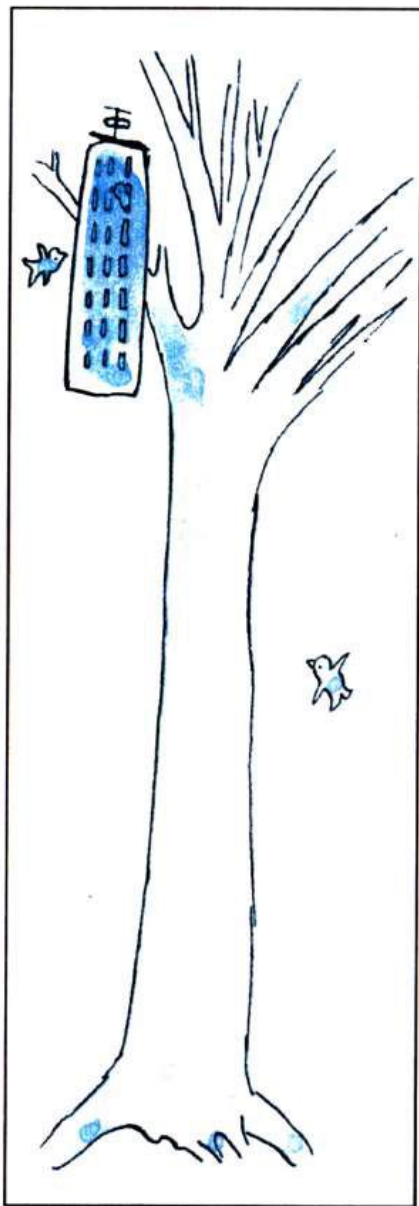
Хай сидять на дні ті раки...
Ви ж — заплющуйте очі
(Це для дуже слабкодухих)
І у ванну ту лягайте.

Ваші ноги, ваші руки
Тут відразу «запрацюють»
Дуже хвацько... З переляку,
Щоб не втрапить
в клешні раку.

Що, Картузик молодець?!
Ну, а ви тепер — плавець!

Михайло ПРУДНИК.

Життя веселих хлопців

СПЕЦЗАВДАННЯ

Під час перерви раптом у класі пролунав дзвінок. Ми подумали, що це так швидко перерва закінчилась. Та виявилось, то не шкільний дзвоник. Це дзвонив мобільний телефон у піджаку Толі Даленка. Він витягнув трубку і дуже поважно мовив:

— Я вас уважно слухаю.

Говорив він дуже коротко і лаконічно:

— Так... Буде зроблено... Все виконаю. Добре, біжу...

А потім до нас звернувся:

— Мене викликають по терміновій справі. Одержав спецзавдання. Скажете математику, що мені зателефонували, і тому я залишитися на контрольну не міг...

Ми так і сказали вчителю. А він переповів усе це батькові Толі Даленка. І виявилось, що то не телефон дзвонив у Толі в кишені, а будильник. А телефонна трубка, по якій він імітував розмову, була зіпсованою.

— А щодо спецзавдання, — підсумував математик, звертаючись до Толі, — то воно в тебе буде: залишишся сьогодні після уроків на контрольну.

Гліб КРАВЧЕНКО.

КМІТЛИВІ ДІТИ

— Діти, ложку золоту
Я поклав у кислоту.
Поясніть,
Якщо хто зна,
Чи розчиниться вона?

Всі гукнули хором:

— Ні-і-і!

— А чому?

Скажіть мені.

— Бо інакше

Ложку ту

Ви б не клали в кислоту!

Василь ШАРОЙКО.

РОЗИГРАШ

Одного чудового дня Максим Бурляй на уроці хімії одержав дванадцять записок. Записки в основному були короткими: «Дурень!», «Чого захотів?», «Відчепись!», «Не мороч голову!», «Багато вас таких...» Кілька записок виявились довгими. Але смисл їхній був приблизно такий самий, як і в коротких.

Спершу Максим просто знизував плечима, потім почав щось розуміти. Оглянувся на свого приятеля Васька. Той удавав, що зосереджено слухає вчителя. Це ще більше зміцнило підозру Максима.

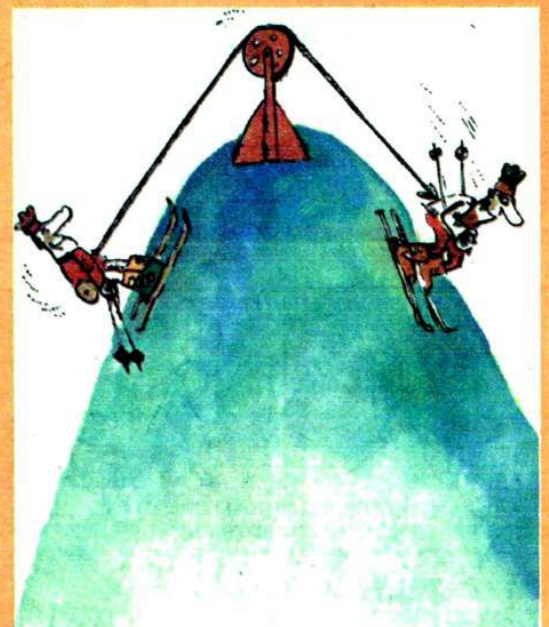
Звичайно ж, на перерві все з'ясувалось. Його приятель, як завжди, розіграв. Васько від імені Максима розіслав усім дівчатам класу записки з пропозицією дружити.

— Ну, стривай, — при всіх попередив його Максим, — я тобі теж влаштую...

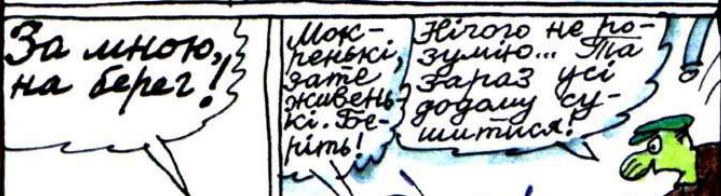
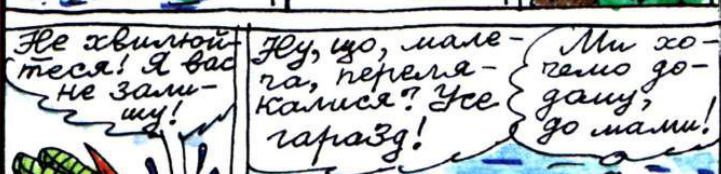
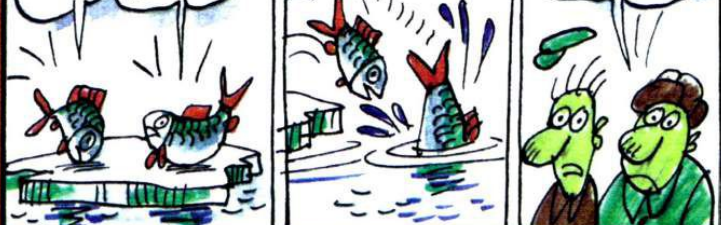
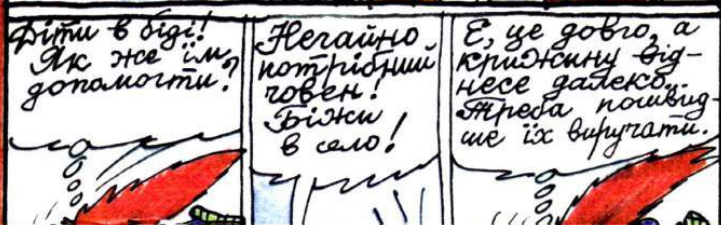
І тепер ми всі чекаємо — що ж влаштує Максим Васькові? Звичайно ж, черговий розиграш.

Віра КРИНИЦЯ, шестикласниця.

м. Прилуки.

Пригоди Дамовицька Гул-Гулика

КИТ ЧИ КРОКОДИЛ?

Василько з Оленою гуляли зоопарком і зупинилися біля басейну.
— Бачиш, Оленко, це кит.
— Нічого подібного, — заперече дівчина, — це крокодил.
— Ні, це кит! — наполягає Василько.
У цей момент тварина вибралася на берег.
— Ну, що ти на це скажеш? — переможно вигукнула Оленка. — Кити ніколи не виходять на берег.
— Дурниці! Ти ж сам бачиш — іноді виходять.

М. ДАХНО.

БРЕХПОШТА

«Навчився я літати якось раптово. Підстрибнув одного разу і завис у повітрі. Тепер мені нічого не варто, наприклад, зняти урожай яблук — навіть лізти на дерево не треба. Літаю собі, рву і в кошик складаю...»

Олег С-ий, м. Луцьк.

«Пішли ми з бабуся до поїзда мед продавати. А тут з вагона виходить Філіп Кіркоров, дивиться на мене і каже: «Завтра у Харкові другу пісню в концерті співатиму виключно для тебе...»

Галя З-ова, Харківська область.

«Іду я ввечері, раптом бачу, з банку люди в масках гроші в мішках виносять. Я кинувся до одного і ударом лівої поклав його, потім другого через себе перекинув... Коротше, усіх п'ятох лебедиків зв'язав і до міліції привів...»

Микола Н-да, м. Черкаси.

«Я вірю, що ви поклопочете за мене, щоб я до Книги рекордів Гінеса потрапив. Бо ще нікому не вдалося зловити щуку на сто кілограмів. А те, що вона зірвалася, не моя вина...»

Василь К-ця, Житомирська область.

— Боже, яка ще сира трава! А ти мене тягнув на цей пікнік!
— Та ні, трава не сира. Просто ти сіла на салат під майонезом.

Надіслав Олег РОМАНЧУК,
м. Луцьк.

Стукіт у двері. На порозі — молодий чоловік з дипломатом.
— Миші, пацюки, клопи, таргани є?
— Немає.
— Тоді найте, — відкриває він дипломат.
Надіслав Мишко ШАХРАЙ,
Івано-Франківська область.

Син хвалиться батькові:
— Ми читали в класі. Ніхто не міг прочитати речення, а я міг.
— Молодець, синку. Це тому, що ти Сидоренко.
— Ніхто не міг порахувати, скільки буде два по два, а я сказав, що чотири.
— Молодець, синку. Це тому, що ти Сидоренко.
— Тату, а на уроці фізкультури ми знали взуття, і мої кросовки виявились найбільшими. Це теж тому, що я Сидоренко?
— Ні, синку, це тому, що усім твоїм однокласникам по сім років, а тобі — сімнадцять.

Надіслав Юрко ВОЛКОВ,
м. Луганськ.

— Вітаю тебе з днем народження!
— Велике спасибі. Бо жодна скотина, крім тебе, не поздоровила мене сьогодні.

Надіслала
Юля ГУРСЬКА,
Чернігівська область.

— Твій собака худіє занадто! Твуй!
— Ти збожеволів.
Мій собака ніколи не приходив додому взутий.

Надіслала
Ніна ШВИДКА,
Сумська область.

Після прогулянки з собакою чоловік повертається додому.
— Не знаю, що трапилось з нашим Рексом, — каже він дружині. — Всю зворотню дорогу він виривався і скарився, наче хотів щось сказати.
— Собака хотів сказати, — відповідає дружина, — що він не Рекс.

Надіслав Борис КРАВЕЦЬ,
Дніпропетровська область.

Мій улюблений

Три летючі миші висять униз головою, як їм і належить. А четверта сидить головою вгору. Підлітає п'ята і питає:
— Що це з нею?
— Йогою займається.

Надіслав Денис КУХАР,
м. Ужгород.

— Коли я вранці чую звук будильника, мені здається, що в мене стріляли.
— І ти вистрибуєш з ліжка?

— Ні, лежу як убитий.
Надіслала Жанна БРАЙНЕР,
Житомирська область.

анекдот

— Якщо розрізати навпіл буханець хліба, а потім кожну половину ще навпіл, скільки буде частин?
— Чотири.
— Добре. А якщо ті чотири поділити на дві половини?

— Вісім.
— А якщо далі ділити.
— Тридцять дві.
— А коли ще поділити?
— Будуть хлібні крихти для птахів.

Надіслав Михайло СУНИЦЯ,
Харківська область.

— Ну, якщо і після цього залишаться таргани, — каже чоловік, спостерігаючи, як догорає його будинок, — то я вже і не знаю, що робити!

Надіслала Галина ДАНЬКО,
Полтавська область.

Повзе черв'як під землею і натрапляє на іншого черв'яка.
— О, яка красуня, — каже він, — будьте моєю дружиною.
— Дурень, — чує у відповідь, — я ж твій хвіст.

Надіслала Зоряна ВІВСЯНА,
м. Черкаси.

Дружина каже чоловікові:
— Сьогодні у мене не вистачило грошей. Я забігла у твою канцелярію, у твоїй кабінеті взяла у твоєму піджаку тридцять гривень.
— Річ у тому, що вже місяць, як я працюю в іншому місці, — каже чоловік.

Надіслала Люда СУХОРИКОВА,
м. Київ.

Приходить чоловік у магазин «Торти на замовлення» і просить продавця:
— Дайте мені найбільший торт.
— Будь ласка.
— А тепер напишіть на ньому кремом «З днем народження, Микола!»
— Так, пишемо.
— Чудово.
— Вам покласти у коробку?
— Ні, не треба. Я його зараз і з'їм.

Надіслав
Сергій ГРАКОВСЬКИЙ,
м. Київ.

— Скажіть, будь ласка, хто написав «Енеїду» Котляревського?
— По-моєму, той же, хто написав «Байки» Глібова.

Надіслала Ірина СОПЛОВА,
м. Херсон.

— Назвіть, — просить учителька, — одну-єдину тварину, яку боїться лев.
— Можна я скажу, — підняв руку Петрик.
— Кажі.
— Це — левиця.

Надіслала
Света КРАЄВА,
м. Ялта.

Петрик подарував бабусі на Восьме березня червону квітку.
— Спасибі, онучку, — розчулилась бабуся. — Точно така квіточка росте у мене в горщику.
— Уже більше не росте, бабуся.

Надіслала
Света КАМ'ЯНСЬКИХ,
м. Одеса.

ДИВНІ ЦІ ХЛОПЦІ

Учителька порадила хлопцям нашого класу зробити нам, дівчатам, на Восьме березня подарунки. Не знаю, як вони між собою домовилися, тільки на свято перед уроками Вадим Плющ підійшов до мене, бовкнув «Поздоровляю!» і вручив мені маленьку шоколадку.

Я її тут же і з'їла прямо на першому уроці. А на перерві знову підходить до мене Вадим і просить шоколадку повернути.

— Нема її, — кажу, — оце тільки сама фольга лишилась.

— Хто ж подарунки так швидко з'їдає? — обурився він.

Образилась я. Вирішила — попрошу сорок копійок у дідуся і завтра принесу Вадиму шоколадку. Хай подавиться!

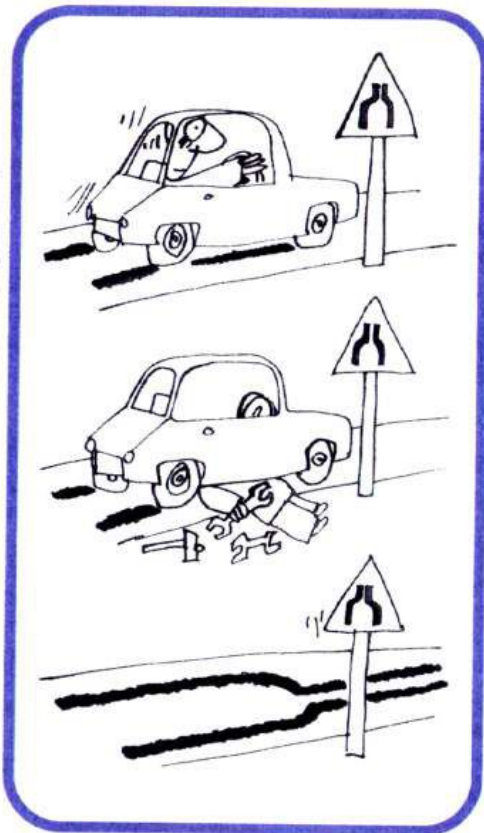
Та на наступній перерві знову підходить він до мене і каже:

— От і добре, що ти з'їла шоколадку. Бо я хотів Светі її подарувати, а вона виявилась стервою — на дала списати задачі.

Якісь дивні ці хлопці!

Лада ОЗЕРЦЕВА.

м. Полтава.

ХОЧ БИ ПОСМІХНУВСЯ!

Мій брат Женька молодший від мене на три роки. Але вигадливий до того, що міг би позмагатися з дорослими. Сидимо ми з ним за столом, вечеряємо.

— Ой, — морщиться він, — щось у мене в горлі застряло, принеси мені водички.

Я біжу на кухню, несу йому воду, коли помічаю, що з моєї тарілки зник пиріг з повидлом.

— Ах, ти негіднику! — кажу. — Тобі свого мало?

— Це не я, — відповідає, — подивись, он той тип у телевізорі щось дожовує. Це він раптом висунув руку з екрана і схопив з твоєї тарілки шматок пирога. Хотів йому дати по руці, так він швидко її прибрав.

І хоч би посміхнувся! Так ні, каже так серйозно, наче сам у це вірить.

Олена КРОЛЮК.

Сумська область.

ВІДПОВІДІ НА РОЗВАГИ,
НАДРУКОВАНІ У ЦЬОМУ
НОМЕРІ НА СТОР. 14—15.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Навесні я тебе радую,
Влітку прохолоджую,
Восени годую,
А взимку грію.

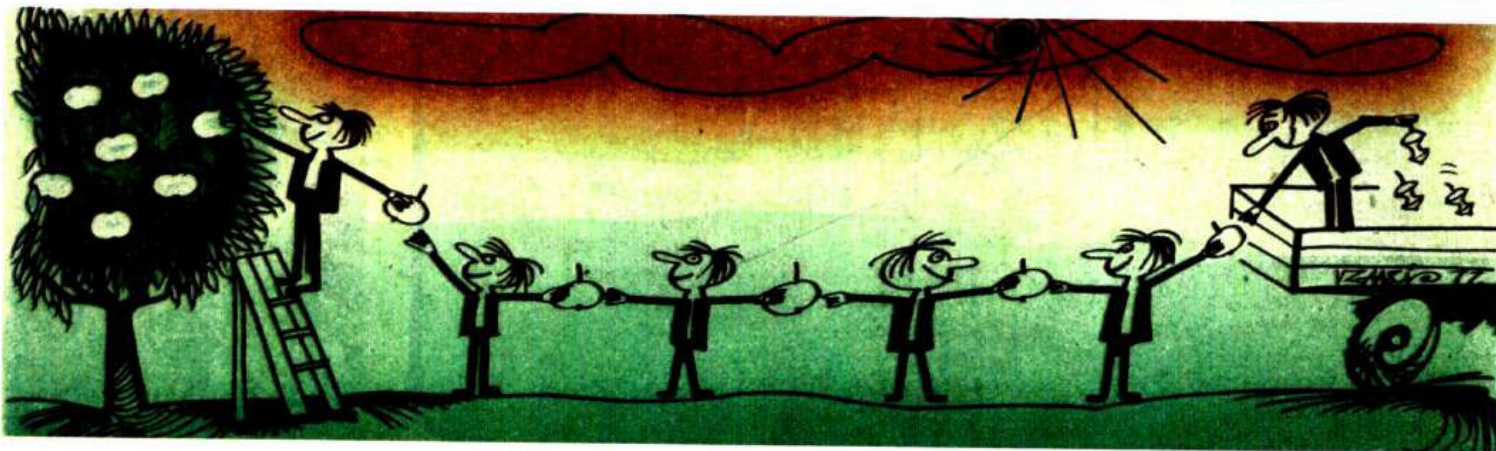
Відгадка: дерево

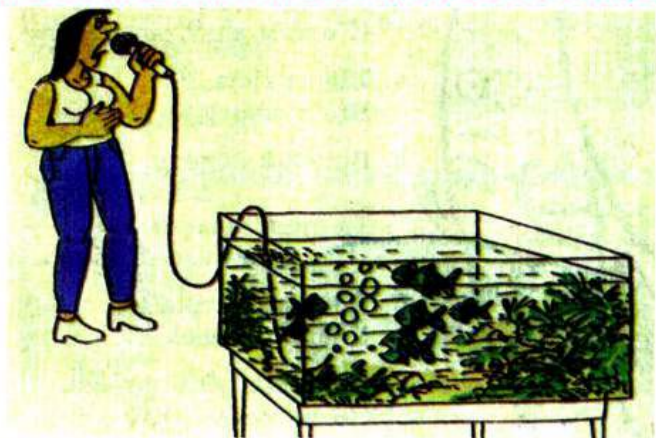
У ЛІСОВІЙ ШКОЛІ

Всюди добре, а вдома найкраще.

КРОСВОРД

1. Кукурудза. 2. Кулик. 3. Слон.
4. День. 5. Верблюд. 6. Жаба. 7. Гарбуз.
6. Собака. У вертикалі: кульбаба.

КАЗОЧКИ

ЛЕВ І ЗАЄЦЬ

Потрапив Лев у капкан і ніяк не може вирватися з нього. Стогне він, реве. Раптом бачить — Заєць мимо біжить. Лев — до нього:

— Заєць, допоможи!

Заєць підбіг, глянув на безпорадного царя звірів і каже:

— Ти, Лево, гидкий і мерзенний тип! — і побіг далі.

Відбіг на певну відстань, зупинився і думає:

«Ні, я не все Левові, сказав. Коли ще така можливість буде? Треба повернутися».

І побіг Заєць назад. Знову бачить Лева в капкані і каже:

— Ти, Лево, взагалі козел поганий! — і побіг геть.

Відбіг трішки, зупинився і думає:

«Треба знову повернутися і

сказати йому ще щось образливе».

Побіг назад, дивиться — а капкан порожній.

І тут Зайцеві ззаду на плече опускається могутня лева лапа.

Заєць обертається і тремтливим голосом каже:

— Лево, дорогий, не повіриш — біг я оце до тебе пробачення просити і допомогти.

ФОКУСНИК

Плавав на одному кораблі фокусник. Пасажири постійно мінялися, і він весь час показував одні й ті ж самі фокуси. Оскільки при цьому завжди був присутній капітанський папуга, то цей нахабний птах бачив усі його виступи і врешті-решт розгадав усі секрети.

Під час кожного виступу папуга псував йому всі фокуси своїми вигуками: «Він ховає карту в рукаві!», «Загляньте до його кишені!», «А цю кульку він ховає за комір!..»

Фокусник нервувал, лютував, але нічого не міг зробити з капітанським улюбленцем.

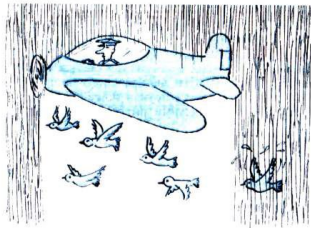
І раптом трапилась катастрофа — корабель затонув. Чудом вижили лише фокусник і папуга. Вони опинилися серед моря на якійсь деревині. Фокусник зі злостью дивився на папугу, який, у свою чергу, не переставав запитально дивитись на фокусника.

Нарешті за кілька днів папуга не витримав:

— Гаразд, я здаюся. Де корабель?

Надіслав Володимир СОКИРКО.

3 життя тварин

— Знаєш, мій собака став зовсім лівим.
— Тобто як?
— Раніше, щоб погуляти, він приносив повідок, а тепер — ключі від машини.

Зустрічаються дві акули. Одна каже другій:
— Учора з'їла аквалангіста, так досі смак гуми і роті.
— Дурена! Їх же чистити треба!

Алло! Це товариство охорони тварин?
— Так.
— Прошу, терміново приїздіть! У нас у дворі на дереві сидить листоноша і ображає нашого песика.

Засць, Лисичка і Слон скарб знайшли.
— Давайте купимо великий і красивий дім, — пропонує Засць.

Слон каже:
— А навіщо він нам потрібний?
— Давайте купимо велику красиву машину, — пропонує Лисичка.

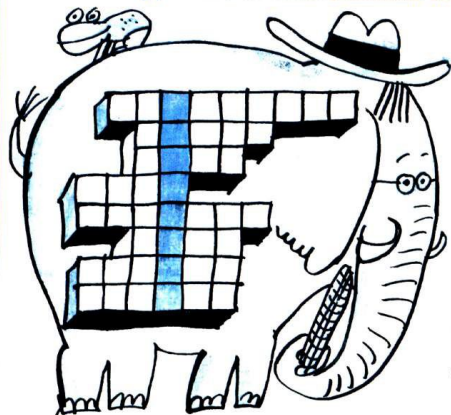
Слон каже:
— А навіщо вона нам потрібна?
— А що тоді ти пропонуєш?
— Давайте накупимо багато повітряних кульок і випустимо їх.

— Тобто як? — хором питають Засць і Лисичка.
— А навіщо вони нам потрібні? — каже Слон.

Надіслав Олег СЛОВОДЯН.

КРОСВОРД

Якщо ви правильно розгадаєте кросворд, то у виділеній вертикалі прочитаєте назву рослини, чий квіти звеселяють нас навесні.

1. На городі молода
Пишні кося розпліта.
У зелені хустинки
Золоті хова зернинки.
2. У болоті плаче,
А з болота не вилазить.
3. Має дуже довгий ніс,
П'є ним воду, носить ліс...
4. Що за гість,
Що темноту їсть?
5. Вік свій ходить
з клумаками
Та ще й сідають
на нього з мішками.
6. По дорозі стрибає,
У воді плаває.
7. Без вікон, без дверей
Повна хата овець.
8. Лежить на сні,
Сам не їсть
І другому не дає.

Склав М. ВОРОЖБА.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Хто правильно переставить у словах склади, той прочитає загадку. Відгадайте її.
НІВЕСНА Я БЕТЕ ДУЮРА. КУВАІТ ЖУЮХОЛОДПРО. НИСЕВО ДУЮГО. А КУВЗИМ ЮГРІ.

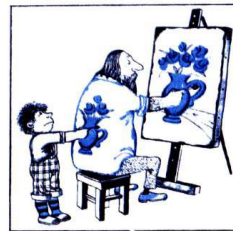
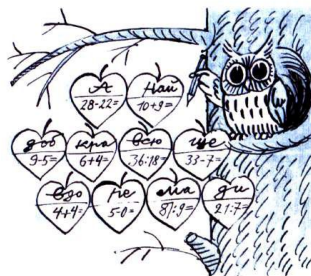
Склав М. БОРСЬК.

У ЛІСОВІЙ ШКОЛІ

Повернулися птахи з теплих країв. І наймолодші з них знову пішли до лісової школи, яку відвідували торік. Заняття у лісовій школі не завжди прості. Цього разу вчителька — пані Сова — запропонувала своїм учням прочитати прислів'я, яке вона написала на листочках. На кожному вмістилася лише його частинка. У якому порядку треба розташувати листочки, вам допоможуть математичні приклади. Їх мудра пані Сова написала тут же. Спочатку розв'яжіть їх. Потім візьміть листочок з найменшим числом. Тепер розташовуйте за ним інші, ідучи по порядку від меншого числа до більшого.

Після чого ви легко прочитаєте прислів'я.

Склав П. МИШКО.

«ПЕРЧЕНЯ» № 3 (56)

Засновник:
журнал «Перець» та колектив редакції газети.
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свідоцтво КВ № 520 від 21.03.1994 р.
Головний художник — А. ВАСИЛЕНКО.
Редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО.
Для вас у цьому номері малювали:
А.ВАСИЛЕНКО, О.КОХАН, В.ЛИТОВЧЕНКО.

Здано до набору 15.03.99. Підписано до друку 26.03.99.
Формат 84х80/16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умови. друк арк. 1,86. Зам. 0399159.
Ціна договірна. Тираж 8070 прим.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефон редакції: 446-84-21.
Кольороподіл та верстка ВПЦ «Літосис-ХХ».
Віддруковано на комбінаті друку видавництва
«Преса України». 252047, Київ-47, пр. Перемоги, 50.

КОСМІЧНІ ПІРАТИ

